

15 jaar OceanPeople **‘WE ZIJN ERG VAN HET REGELEN...’**

In vijftien jaar groeide OceanPeople uit tot een begrip. Honderden zeilers werden door Yvonne Kuijpers en Paul Matthijssen en begeleid naar bijzondere vakantiebestemmingen. Samen met *Zilt* kijkt het tweetal terug...

Caribisch Gebied, voorjaar 2001.
Al wekenlang ligt de *Shaula* geankerd in een baai in Puerto Rico. Paul Matthijssen en Yvonne Kuijpers kwamen er aan met zijn tweeën, maar zullen met zijn drieën vertrekken. Op het strand timmert Paul een zeebestendige wieg. Over een paar dagen zal zoon Jules, pas een paar weken oud, aan zijn allereerste zeereis beginnen.

Ze nemen afscheid van de kleurrijke vogels op de ankerplaats. Ook Boris komt langs. De Oekraïense zeiler lastte thuis drie stalen boten in elkaar en verkocht er twee om met de derde zelf op reis te kunnen gaan. De aanblik van het kersverse gezin in de kuip raakt hem zichtbaar: “*Now you are real ocean people!*”

HORTA AZOREN, JULI 2001

Na twee jaar vrijheid heeft hun 'oude leven' ook zijn laatste aantrekkingskracht verloren. En net als bij zoveel andere terugkerende vertrekkers mondt dat uit in de vraag: 'Maar wat dan?'. En even zo vaak is: 'iets met zeilen' dan de complete omschrijving van het businessmodel. Bij Paul en Yvonne is het niet anders. Maar een naam hebben ze al wel. “Met dank aan Boris.” Als de boot weer in zijn box in Herkingen ligt, is het plan geëvolueerd tot visitekaartjes en het voornemen om wat te doen met jachttransport, lezingen en dagzeiltochten op de Grevelingen. “We vertelden iedereen wat we van plan waren”, legt Paul uit. “En dat leverde ook wel wat op.”

Yvonne: “We waren ook vastbesloten om het te laten lukken. Daarom wilden we er ook niets naast doen.” We hadden wat spaargeld van de reis overgehouden en bleven aan boord wonen. Zonder huis en vaste lasten konden we het wel even uithouden. Het was echt het moment om het te doen...”

GRENSVERLEGGEND

Paul en Yvonne rollen in wat boottransporten en zeilen met Jules nog een keer de oceaan over. “We deden veel ervaring op met heel veel verschillende boten. Een prachtig avontuurlijk leven, maar ook een waarvan we wisten dat het in de toekomst moeilijk te combineren zou zijn met opgroeiende kinderen. En hoewel we het heel professioneel aanpakten, blijven dat soort klussen toch ook erg onzeker.”

De zaken nemen een andere wending als de eigenaar van het Jan Haring Squadron vraagt of het tweetal zijn flottieljes naar de Kanaaleilanden wil gaan leiden. Paul en Yvonne zijn geïnteresseerd, maar de wensen van de eigenaar en hun zojuist verworven onafhankelijkheid blijken te moeilijk te combineren.

Ze besluiten om zelfs iets dergelijks op te zetten. En dan niet jaarlijks naar de Kanaaleilanden, maar naar net iets verdere bestemmingen. ‘*Met OceanPeople kom je verder*’ komt er op de nieuwe visitekaartjes te staan. “We wilden zeilers uitdagen. Naar andere vaargebieden brengen.”

REGELEN

“De eerste keer kregen we meteen twintig boten mee. Naar de Scilly’s. Alleen maar op een advertentie in een van de zeilbladen. We wisten niet wat ons overkwam.”

Antwerpen

Was dat niet doodeng? “Nou, die Engelse zuidkust, die kenden we wel. Maar hoe dat was met zoveel boten wisten we natuurlijk niet. Hoewel het een echte ‘bikkeltocht’ werd, pakte het toch goed uit. We zijn erg van het regelen hè. Van zaken projectmatig aanpakken. Dat hebben we meegenomen uit de banen in ons vorige leven. Niks op de bonnefooi. Met zeilen gebeuren er voldoende onverwachte dingen. Als je je zaken voor elkaar hebt, dan heb je daar de ruimte voor.”

“In het begin viel dat niet mee”, vertelt Paul. “We moesten ons netwerk nog helemaal opbouwen. Dan is het best lastig als je een havenmeester belt dat je midden in het vakantie seizoen met twintig boten langskomt. Nu hebben we goede relaties met veel havens en is dat veel gemakkelijker.”

ONTZORGEN

‘Ontzorgen’ noemt Yvonne als de voornaamste reden van de deelnemers om zich aan te sluiten bij een OceanPeople-vloot. Terwijl ze de indrukwekkende map laat zien voor de komende tocht naar de Azoren, legt ze het uit. “Als je verder weg wilt komen, ben je lang bezig met de tochtvoorbereiding. Als een ander dat doet, scheelt dat veel tijd.” “En discussie aan boord”, voegt Paul er lachend aan toe. Tegelijkertijd benadrukt hij het verschil tussen gemak en gemakszucht. “Daarom houden we de deelnemers ook scherp, hoor. Tijdens onze palavers gaat het er serieus aan toe. Zo’n palaver is trouwens altijd een gesprek en nooit een discussie. Dat zou zo’n groep alleen maar opdelen in voor- en tegenstanders. Wij zijn het die de beslissingen nemen. Dat is waar de deelnemers voor betalen.”

GEEN GROEPSMENSEN

“Natuurlijk krijgen we ook kritische vragen over onze beslissingen. We moeten wel eens uitleggen dat we rekening houden met de zwakste schakels in een groep.” Voorbeelden van zeilers die hun capaciteiten overschatten, kan Paul moeilijk bedenken. “We vragen naar ervaring, maar kunnen dat natuurlijk moeilijk controleren. En dan nog is de ene mijl de andere niet. Als we twijfelen levert een persoonlijk gesprek meestal wel voldoende duidelijkheid op.” Yvonne: “Maar natuurlijk zijn er onderweg ook zeilers die extra aandacht nodig hebben. En die geven we dan ook.” Paul: “Dat mensen bij thuiskomst een betere zeiler zijn dan bij vertrek, dat is ook waarvoor je het doet.”

De term ‘flottielje’ associëren ze vooral met passieve deelnemers die zich aan het kielzog van de groepsleider vastklampen. Daarom kregen hun groepstochten de naam *Adventure Cruises*. Reisleiders vinden Paul en Yvonne zich zeker niet. Yvonne: “Wij regelen alles rond het zeilen en het verblijf in de havens, maar we verzorgen geen walprogramma. Wij zijn ook geen club of vereniging. Dat wil niet zeggen dat het niet gezellig is, maar wij zijn er in de eerste plaats om te zorgen dat alles perfect geregeld is. Dat is ons werk en daar willen we op afgerekend worden.” Paul’s toevoeging is opmerkelijk: “Weet je wat het is, wij zijn eigenlijk ook helemaal geen groeps mensen...”

WEERGAATJESFOCUS

Met hoeveel groepen ze op reis zijn geweest? Paul en Yvonne moeten er even aan rekenen. “Vier, vijf per jaar. En dat vijftien jaar lang...” We ronden het af op zeventig. Allemaal ergens tussen de Oostzee en Zuid Bretagne, en ook behoorlijk ambitieus voor een gemiddelde vakantiezeiler.

De veronderstelling dat een flink deel van die tochten dus nooit zijn eindbestemming bereikte, blijkt echter onterecht. Met moeite weet Yvonne zich er drie of vier ter herinneren. Twee keer verhinderde het weer dat de vloot de Scilly's bereikte. Een OceanPeople-vloot vaart niet meer uit boven windkracht 5 en op ruime koersen mag daar hooguit nog één Beaufort bij komen.

“En die derde keer”, herinnert Paul zich: “Toen heb ik iedereen ‘s avonds uit de kroeg getrokken, omdat er plotseling toch een gaatje ontstond. Dat is een goed voorbeeld waarom we er bijna altijd wel komen. We zijn enorm gefocust op weergaatjes. En dat iedere dag, ook als we een paar dagen in de haven liggen. Om onmiddellijk te kunnen reageren als de weersverwachting daar aanleiding toe geeft. Op een termijn van drie, vier dagen kun je eigenlijk niet meer verrast worden. Zeilers die dat toch gebeurt, hebben gewoon niet goed naar de weersinformatie gekeken...”

DIENSTREGELING

Yvonne: “Veel zeilers vinden dat ons routeschema er uit ziet als een dienstregeling. ‘Dat ga je nooit halen’ is dan vaak hun eerste reactie. Maar eigenlijk valt dat wel mee. Natuurlijk moeten we wel eens improviseren; twee etappes aan elkaar knopen, een rustdag opofferen, een nacht doorzeilen... We proberen wel altijd aan te voelen of de groep daar aan toe is. Maar meestal houden mensen er wel van om af te zien, als de beloning daarna groot is...”

Waarom een gemiddelde individuele zeiler zijn vakantiedoel veel minder vaak haalt, begrijpen ze wel. “Zelfs als je op dezelfde manier als wij met het weer omgaat, moet je dat wel leuk vinden. En dan moet je ook je bemanning nog eens zien te overtuigen... Dat is voor ons ook niet altijd eenvoudig hoor... Als ze in Cherbourg aankomen in de verwachting daar een dag te kunnen blijven, en wij ze vertellen dat ze zes uur later al weer moeten vertrekken naar de Kanaaleilanden. Omdat het een dag later pokkenweer zal zijn. Maar als je het maar goed uitlegt, is iedereen achteraf toch weer blij met je. Dan begrijpen ze dat die extra dag op Guernsey echt veel leuker was dan een verwaaidag in Cherbourg.” Lachend stellen we vast dat ‘ontzorgd worden’ bij OceanPeople dus lang niet altijd een passief begrip is.

NOG VIJFTIEN JAAR?

In de afgelopen vijftien jaar realiseerden Paul en Yvonne dat waar veel ex-vertrekkers van dromen, maar wat slechts weinigen lukt. Ze bouwden ‘iets met zeilen’ uit tot een solide bedrijf. Ze vierden het op de enig passende wijze, met een *Adventure Cruise* naar de Azoren, de geboortegrond van OceanPeople. Niet minder dan vijftien boten hebben zich ingeschreven voor de drie maanden durende tocht deze zomer.

In de komende jaren zullen ze het gewone zomerritme weer oppakken. Op de beproefde manier, maar steeds vaker ook met groepen motorboten. “Een echte groeiemarkt.” Daarnaast verwachten Paul en Yvonne hun expertise ook breder in te kunnen zetten. Dat OceanPeople de Sentijn 37 weer opnieuw op de markt brengt, is daar een voorbeeld van. Ook wordt Paul geregeld gevraagd om de bouw van nieuwe boten te begeleiden. En ook op de langere termijn ziet de toekomst er rooskleurig uit. Zoon Jules, even oud als het bedrijf, is vast van plan om het bedrijf voort te zetten. “Ook met dat volgende jubileum zit het dus wel goed...”

